

פרשת כי תצא וחודש אלול תשפג – מצילים את הנישואים

1. **דברים כד,ה:** כי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא ולא יעבר עליו לכל דבר, נקי יהיה לביתו שנה אחת ושמח את אשתו אשר לקח - **רש"י:** לא לספק מים ומזון ולא לתקן דרכים. אבל החוזרים על פי כהן, כגון בנה בית ולא חנכו, ארש אשה ולא לקחה - מספיקין מים ומזון ומתקנים הדרכים.

ספר המצוות להרמב"ם עשה ריד: להתייחד החתן עם אשתו שנה תמימה, **שלא יסע חוץ לעיר** ולא יצא בצבא. **שם לא תעשה שיא:** הזהירנו מהוציא החתן מביתו שנה אחת כולה, **לטורח מן הטרחים**, לא לצבא ולא לזולתו, אלא נסלק ממנו כל טורח וכל משא שיהיה חייב לעזוב ביתו...

2. **תרגום יונתן:** 'ושמח את אשתו אשר לקח' – וְיִחְדֵי עִם אֲנֹתֶיהָ.

ספר החינוך מצוה תקפב: נצטוונו שישמח החתן עם אשתו שנה אחת, כלומר שלא יסע חוץ לעיר לצאת למלחמה ולא לעניינים אחרים... כדי להרגיל הטבע עמה ולהדביק הרצון אצלה ולהכניס ציורה וכל פעלה בלב... כי כל טבע יבקש ויאהב מה שרגיל בו, ומתוך כך ירחיק דרכו מאשה זרה.

הרבי מליובאוויטש בשיחת יחידות פרטית: את קוראת יותר מדי ספרות יפה ולכן מחפשת דבר שאינו קיים. אהבה היא איננה אותו רגש סוחף ומסנוור המתואר ברומנים. אלו חומרים דמיוניים שמתארים מציאות שאינה קיימת. אהבה הינה רגש ההולך ומתפתח במהלך החיים. אהבה שאת חשה ככלה צעירה, אינה אלא התחלה של אהבה אמיתית שפירושה הוא שותפות, אכפתיות ומתן כבוד הדדי. היא פורחת באמצעות הפעולות הקטנות של החיים בצוותא. כאשר חיייהם של שני אנשים מתלכדים לכדי פרשת חיים אחת, מגיע כל אחד מהשניים, במשך הזמן, להרגשה שהוא חלק מבן זוגו, עד שאינו יכול לתאר את החיים בלעדיו – זוהי אהבה.

רש"י: 'ושמח את אשתו' – ישמח את אשתו, ותרגומו יְחַדֵּי ית אתתיה. והמתרגם (יונתן) 'וְיִחְדֵי עִם אתתיה' טועה הוא, שאין זה תרגום של 'ושמח' אלא של 'ושמח'.
זוהר כי תצא רעה, א: השמחה לא שלו היא, אלא שלה, דכתיב 'ושמח את אשתו' – ישמח לכלה.

3. **מהר"ל נתיבות עולם ב נתיב אהבת ה פרק א:** בכל מקום שהדבר מתאוה אל דבר שהוא הפכו, הדבר הזה מפני שיושלם באותו הדבר ומכיון שיושלם בו נעשה עמו דבר אחד ומצד זה האהבה.

שמות כא,י: שארה, כסותה ועונתה לא יגרע - **אור התורה שמות ד א'שיד:** עונתה מלשון 'יעננו ביום קראנו', 'והיה ביום ההוא אענה נאום ה'.

רמב"ם הלכות אישות פרק טו: צוו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יותר מגופו [יותר מאשר מכבד את עצמו], **ואוהבה** כגופו [כמו שאוהב את עצמו] ואם יש לו ממון, מרבה בטובתה כפי ממונו, ולא יטיל עליה אימה יתירה ויהיה דיבורו עמה בנחת ולא יהיה עצב ולא רגז. וכן ציוו על האישה, שתהיה מכבדת את בעלה יותר מדי [יותר מכפי שהוא מבקש].

4. **ליקוטי שיחות לח/189:** שניהם נישאו כדת משה וישראל ובירכו בשמחת חופתם את שבע

הברכות בשמו של הקב"ה, ה' בירך אותם בילדים יוצאי חלציהם והוטלה עליה ועל בעלה אחת המצוות הגדולות – לגדלם ולחנכם, עד להביאם לחופה באופן הכי טוב, היינו שניהם יחד, בבית שלם. זהו אושרה האמיתי (בעולם הזה ובעולם הבא) ושליחותה בפני כל מכירה וכל נשות בית ישראל.

לקו"ש כ/41: בחינות 'אחותי' ו'אשתי' הן שתי דרגות באהבת ה': האהבה המסותרת, שקיימת בכל יהודי בטבע תולדתו ולא שייך בה הפסק, היא בדוגמת האהבה בין אח ואחות, שהיא אהבה טבעית ולא שייך בה הפסק. אבל מטעם זה גופא, אין באהבה זו צימאון וכלות הנפש ואי אפשר להגיע בה לשלמות הייחוד. משא"כ האהבה שנוצרת מביורר הגוף ונפש הבהמית, היא בדוגמת האהבה בין איש ואישה, שאף ששייך בה הפסק, דווקא בה יש צימאון וכלות ועד לייחוד מוחלט...

שם 44: כאשר יורד הגוף לברר חלקו בעולם, במצרים – ערוות הארץ, יכולה להיות הו"א שהגוף שייך למצרים ועד ש'ותילק שרה לבית פרעה', ואז צריך [להתחדש ו]להאיר בו האהבה העצמית ואור הנשמה בחינת 'אחותי', ועי"ז יכול להיות בירור הגוף ונפש הבהמית.